www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Donato Carrisi
L'EDUCAZIONE DELLE FARFALLE

Longanesi & C. © 2023 – Milano
All rights reserved.
Translation Copyright © 2025 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-05866-6

ČUVAMO PRIRODU

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

DONATO KARIZI

VASPITANJE LEPTIRA

Prevela Jelica Petković

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2025.

Za Saru,
koja popunjava belinu između redova

Drvena kuća gori u noći. Kao mali iskričavi vulkan u središtu doline. Sjajni jezici dižu se ka crnom nebu usred spokojne planine. Plamenovi izvode svoj ples sa svirepom lepotom. Bojeći beli sneg u crveno, zauvek lišavaju pejzaž njegove čiste nevinosti. Neko ih je oslobodio iz svog tajnog zatvora i sad silom ponovo zauzimaju mesto koje im u prirodi pripada. Da bi prikazali svu svoju moć, izabrali su drvenu kuću koja sada posustaje, nadjačana.

U mukloj tišini čuje se samo huk vatre.

Kada zvona alpskog seoceta počnu da zvone dozivajući spasioce, trospratna konstrukcija sa kosim krovom već je potpuno zavijena u plameni zagrljaj. Kao plen još živ nakon hvatanja, svaki čas kuća pokušava da se otrgne dok je predator već proždire i svaki pokušaj je uzaludan.

U međuvremenu, uzbuđeni glasovi stižu sa svih strana. Plamenovi besne, izazivajući svakoga ko se usudi da istupi da ih zaustavi. Svi ti ljudi mogu samo da se prepuste užasu i dive spektaklu uništenja. Da nije zastrašujuće, bilo bi prelepo.

Usred tog malog pakla, trag malenih bosih stopala utisnut je u svež sneg.

Promrzle devojčice u spavaćicama. Šestogodišnje devojčice. Natopljene kišom iz protivpožarnog sistema, skupljene su na bezbednoj udaljenosti. Na njihovim licima maske od čađi izbrazdane suzama, u kosi im čudne srebrne trake. Malene vile okupljene oko lomače zbog magičnog rituala. Dah koji se kondenzuje na noćnom mrazu. Razrogačene oči. Stiskaju se među sobom, prestravljene, ali žive.

Nisu same. Tu su takođe i tri vaspitačice odgovorne za njihovo blagostanje i njihovu bezbednost.

Uskoro počinje poslednji dan odmora na ovom bajkovitom mestu, između časova skijanja, odlaska na klizanje, vožnji sankama, popodneva provedenih igrajući *monopol*, *pikčeneri* ili *malog doktora* i večeri uz šolje tople čokolade i priče za laku noć ispred velikog kamina. Još nekoliko sati i mlade gošće bi se vratile svojim porodicama sa lepim preplanulim tenom i gomilom fantastičnih uspomena za prepričavanje.

Sada će se vratiti i više neće biti iste.

Jer nakon ove noći, svako sećanje na ovu nedelju biće drugačije. Svako sećanje će smrdeti na dim i topao urin koji klizi između nogu. Imaće zvuk vatre koja ti se ruga iza leđa dok te juri. I gorak ukus straha. Taj ukus će se sakriti u dubini sećanja svih devojčica i procvetaće u njihovim ustima čak i kada porastu, svaki put kada ih njihov instinkt upozori na neku opasnu situaciju.

Biće teško i za njihove tri vaspitačice da uklone odsjaj tog prizora iz očiju. U ovom trenutku dve od njih ne uspevaju ni da trepnu. Treća, međutim, nastavlja da ide od jedne do druge devojčice. Broji ih tihim glasom. A zatim počinje ponovo. Za svaki slučaj. Ne misli na imena. Sa imenima je lakše pogrešiti. Onda, da ne bude zabune, proziva ih dodeljujući im broj na glavi. Jedna, dve, tri, i sve tako. Pregleda ih spuštajući ruku na glavu svakoj od njih, kao da je to novo krštenje.

U dnu srca, žena se uvek nada da se konačan broj promenio. Ali stalno ostaje isti. I opet, nepokolebljivo, počinje ponovo.

Nije *samo* jedanaest, nije *samo* jedanaest – nastavlja da ponavlja samoj sebi. Dok to radi, ne gleda ih u lica da ne bude prinuđena da ih prepozna.

Ako to uradi, morala bi da misli na ime one koja nedostaje. Dvanaeste.

A ona još uvek ne želi da zna to ime. Još nije spremna. Stoga istrajava u tom prebrojavanju. Ali ako se oslanjamo na matematiku, teško da ćemo pogrešiti.

Vaspitačica koja broji okrenuta je leđima kući koja je, u međuvremenu, potpuno nestala u plamenu. Ona to ne može da zna, ali više se

ne vidi ni vrh krova. Žena je jedina, među svim radoznalcima i spasiocima, koja nije hipnotisana prizorom.

Nema hrabrosti da gleda.

Ali buka sa leve strane prisiljava je da se iznenada okrene. Zastrašujuće šištanje, neočekivano, bolno. Poput poslednjeg stenjanja džina koji se ruši.

I samo u jednom trenu, sve pada.

Kuća usred planine više ne postoji, kao da su je progutale uzavrele dubine zemlje. Razorni plamen se oprašta od svoje publike poslednjim, okrutnim čudom. Bezbroj zlatnih iskri diže se u zvezdano nebo.

ŽIVOT OD RANIJE

1.

Grad od stakla bio je neka vrsta fatamorgane usred prostrane ravnice. Videla ga je kako se pojavljuje, kroz prozor aviona,, kada je prvi put došla tamo. Kristalne kule koje trepere u razređenom vazduhu. Nebo koje se ogleda u zgradama.

Od tog trenutka, Serena se navikla da tako zamišlja mesto na kojem je odabrala da živi. Milano je bio jedna velika katedrala ogledala.

Tamo se preselila odmah nakon mastera iz korporativnih finansija na Haltu. London nikada nije bio njen idealan ambijent i možda baš zbog toga što bio je previše očekivan za brokera. Ali u Milanu je pronašla odgovarajuće zadovoljenje za svoje stanje uma.

Njeno mesto je bilo na visini. Nikada ne bi sišla na zemlju. Grad među oblacima je bio savršena alegorija za njene ambicije.

Kancelarija joj se nalazila na dvadeset trećem spratu jednog nebodera, a njen stan na devetnaestom spratu drugog. Osim pogleda u kome se moglo uživati odozgo, u gradu među oblacima živelo se brzo i zbog toga je uvek morala da bude u toku sa dešavanjima, i to ne samo onim u poslovnom svetu.

Rizik je bio ostati van toka i biti nepopravljivo odsečen.

Uglavnom, dole se silazilo samo zbog putovanja ili šopinga u buticima Kvadrilatera, zbog isprobavanja eksperimentalne kuhinje nekog novog restorana, odlaska na piće u trendi lokal ili pak zbog posete Skali. Stanovnici grada među oblacima bili su frivolni i svesni svoje lakoće. Ko nije lagan, ne može da leti. Pošto su živeli kao paganska božanstva, nisu mogli da imaju nikakav odnos sa duhovnošću. Šef restorana i barmen bili su njihovi gurui. Lični trener kao jedini savetnik.

Oslobodili su se ideje o večnom životu i u zamenu dobili obećanje o trenutnom zadovoljstvu, sigurnom. Efemerna sreća zbog koje se ne osećate dužnim ili krivim.

Taj savršeni način postojanja, opstanka u svetu, direktno se ticao Serene sve do tog junskog popodneva. Ali sada je sve to, svaka izvesnost, rizikovalo da se sruši. Sada je svaka stvar izgledala nesavršena ili bar neprikladna za nju.

Počevši od ove aseptične ambulante.

Neverovatno plavetnilo zidova koji su je okruživali. Poster na kojem je bio nepoznati pejzaž postavljen tu bez ikakvog estetskog cilja, čisto da popuni prazninu na zidovima. Neonske svetiljke koje su joj se nadvijale nad glavom i bile upaljene čak i po danu. Krevet na kojem je sedela dok su joj noge visile sa njega. Grubi papir koji je pokrivao površinu ispod njene zadnjice. Mršava stopala uvučena u apsurdne crvene, plastične papuče, toliko velike da je izgledalo da će jedna za drugom spasti sa prstiju na pod od linoleuma. Smešna spavaćica sa cvetićima koju su joj dodelili u zamenu za njenu firmiranu garderobu.

Sa apsolutnom jasnoćom, sve je bilo pogrešno. Ili je možda Serena bila ta koja nije bila na mestu. Možda, jednostavno, nije trebalo da se ona nađe ovde. Da, upravo je tako bilo.

Ali najneoprostivija greška od svih u ovom ambijentu bio je prozor koji je gledao na unutrašnji hodnik zgrade. Tu su bile kondominijumske kante za otpatke pored spoljnih jedinica sistema za klimatizaciju, povezane na metalnu cev koja se pela sve do krova i proizvodila neprekidan žamor, koliko neprimetan, toliko prodoran i nepodnošljiv. Iza jedinog okolnog zida nazirao se promet automobila i prolaznika.

Za Serenu je sve bilo novo. Lica ljudi koji su hodali ulicom ili koristili tramvaj, njihova neusklađena garderoba, način na koji rade stvari ili kako su uzajamno delovali među sobom. Izgledali su kao da pripadaju drugom vremenu, drugoj planeti.

Čak je i virenje kroz prozore susednih stanova izgledalo potpuno čudno. U praznim domovima, koji su čekali povratak stanara u stanju tihe mirnoće, bili su predmeti koje ona nikada ne bi kupila. Međutim, neko je to uradio i za nju je to bilo iznenađujuće. Lampa u obliku Merilin Monro. Nameštaj u šabi šik stilu. Životinjice od kristala. Te stvari

nisu bile samo kič. Objektivno su bile ružne. I nisu bile posledica greške u proceni ili jednostavno lošeg ukusa.

Iza svake od njih bio je sakriven čitav niz pogrešnih životnih izbora.

U jednoj kuhinji je bila mlada žena koja je, najverovatnije, bila njenih godina. Bio je dovoljan jedan detalj da pokrene neku vrstu identifikacije. Užasavala ju je činjenica da žena nije na poslu i da se posvetila kućnim poslovima. Ili je možda upravo to bio njen posao. I da se nalazila u nečijoj kući. Čak je i ta pomisao bila neprijatna.

Šta radim na ovom mestu?, ponavljala je Serena u sebi. Shvatila je samo da nikada nije zastala da posmatra grad odozdo. Nije joj se sviđao, želela je da se vrati na nivo koji zaslužuje. Onaj na kojem, dok posmatra sa prozora, drugi izgledaju tako sićušni da deluju beznačajno.

Umesto toga, bila je tamo blokirana satima, polugola i prepuštena na milost i nemilost lekara koje nije poznavala i koji su je podvrgli raznim manje i više invazivnim ispitivanjima, postavljajući joj sve neprijatnija pitanja. I sada kada su tortura i ispitivanje izgledali konačno završeni, jedna doktorka ju je ostavila napuštenu u ovoj sobici uz obećanje da će se ubrzo vratiti sa odgovorima.

U međuvremenu je to „ubrzo" postalo predugih četrdeset pet minuta.

Serena je morala da piški, a ono što je bilo najgore, nije sa sobom imala svoj pametni telefon. Mobilni telefon bi bio koristan za bekstvo, ali se nalazio u tašni koju je ostavila u jednoj svlačionici zajedno sa garderobom. Nije tražila da joj se vrati kada se pregled završio, jer nije ni pretpostavljala da bi čekanje na odgovor moglo da se oduži preko granice podnošljivog. Zbog toga je, da ne bi razmišljala, bila prinuđena da gleda unaokolo i da posmatra napolje kroz taj prokleti prozor istražujući svet kojem nije pripadala.

A uzrok sve ove neprijatnosti bile su proklete smetnje u varenju.

Počele su pre dve nedelje. Kada je, dok je bila na večeri u jednom nacionalnom restoranu sa nekoliko *Mišlenovih* zvezdica, bila prinuđena da ustane i otrči u toalet da ispovraća ceo kuranto, obećavajući samoj sebi da više nikada neće jesti meso i rakove pomešane u istom jelu. Od tog trenutka mučnina je postala svakodnevna, praćena grčevima u

stomaku i vrtoglavicom. Ponekad, međutim, nije uspevala apsolutno ništa da stavi u želudac.

Bila je šef strateškog odseka za ulaganja visokog rizika i visokim prihodima jedne investicione banke i postala je bezobrazno bogata, kao i njeni klijenti. U poslovnim krugovima su je zvali „plavokosa ajkula", poštovali su je i plašili je se. Ali, uglavnom, plavokose ajkule nisu mogle da dozvole sebi ni najmanji *défaillance*. A i bližio se istek prvog semestra, Serena je morala da uspostavi novi portfelj hartija od vrednosti i izvrši rebalans budžeta. Sve u svemu, nalazila se u najluđem delu godine i nije mogla da zabrlja.

Bojeći se da se ne ponovi ista nesrećna situacija iz restorana, organizovala je sopstvene zadatke tako da sastanci sa klijentima ili sa osobljem ne traju duže od pola sata. Ali ni to nije bilo dovoljno. Već je dva puta odložila poslovni put u Frankfurt i vikend u Fromenteri, otkazala je časove pilatesa i izbegla da se podvrgne svakodnevnom dvočasovnom vežbanju u teretani. Prisilna dijeta, za kojom nije imala apsolutno nikakve potrebe, imala je negativan uticaj na mišiće, posebno na njenom ravnom stomaku. Ali kada je probala da proguta protein, organizam ga je odbacio kao da je otrov.

Kao da to nije bilo dovoljno, nije spavala, a ujutro se mučila sa buđenjem. Izgledala je sve ispijenije i, da se kamuflira, koristila je za nju nezamislive količine šminke, iako se uvek hvalila da je blagoslovena blistavom kožom. Dah joj je imao grozan miris, a čak su joj se i nokti ljuštili. Njena plava kosa gubila je gustinu i opadala je više nego uobičajeno.

Naslućujući neku neizlečivu bolest, konačno je odlučila da se obrati nekome ko bi mogao da joj otkrije poreklo njenog lošeg stanja. Ako dijagnoza bude zaista loša, nije imala nikakav plan akcije. Što je bilo posebno čudno za nekoga poput nje, nekog ko je navikao da sve kontroliše.

Nije imala porodicu na koju je mogla da računa. S vremenom je zahladnela odnose sa sopstvenim roditeljima. Bila je jedino dete, a njeni su bili razvedeni. Oboje su ponovo stupili u brakove, a ona se nikada nije povezala sa novim braćom i sestrama. Praktično, više nije imala nikakvog kontakta sa njima.

Što se tiče prijatelja, bilo ih je malo i bili su odabrani. Održavala je te veze prevashodno da bi delila prijatna iskustva, bez osećaja da je prinuđena da to čini i sa onim neprijatnim. Dakle, ne bi mogla da okrivi prijatelje ako ne bi hteli da se pozabave njenom neizlečivom bolešću. Implicitni dogovor je bio da ni ona, u slučaju obrnute situacije, ne bi imala bilo kakvu moralnu obavezu.

Stigavši do ove tačke, nije zažalila što nije imala muža ili decu. Sa trideset godina, takve ideje su bile miljama daleko od nje, a sigurno će biti i sa pedeset. Njeno postojanje je bilo željeno, voljno, planirano sa odlučnošću. Čak je i njena izuzetna lepota negovana tako da je drugi ne smatraju za nepravednu prednost. Trezvenost je uvek bila njeno pravilo. Sa svojim mozgom i upornošću, nikada nije imala potrebu za prečicama.

Ali sada, dok joj je kosa bila skupljena u uredan rep, a ruke skoro sat vremena uvrtale papirnu maramicu sada već potpuno iscepkanu, Serena je osećala neizmerno sažaljenje prema sebi. Sažaljenje i neprijatnost. Bešika joj je pucala i, iako je klima-uređaj u ambulanti bio podešen da održava temperaturu od dvadeset tri stepena, bilo joj je hladno.

Ponovila je sebi da je u pitanju samo „prokleta loša probava". Jedno od onih trovanja hranom koja mogu trajati nedeljama pre nego što organizam uspe da se potpuno očisti. Međutim, u zabačenom delu svog uma, nije mogla a da se ne pita šta se zapravo krilo iza njenog savršenog fizičkog izgleda. Nepoželjni gost sa jednim od onih komplikovanih imena koje samo doktori poznaju. Kada čuješ da ga neko prvi put izgovara, shvataš da će ubrzo postati blisko čak i tebi. Kao i stečeni rođak kojeg ne podnosiš, ali si prinuđen da ga trpiš iako nije krv tvoje krvi.

Serena je pokušala da otera ružne misli. Zbog toga se prisilila da gleda kroz prozor. Možda je trebalo da zavidi ženi koja se bavila kućnim poslovima u kuhinji stana preko puta. Ipak, koliko god da se silila, nije uspevala da poželi da bude na njenom mestu.

Neka se jebu domaćice i velike majke. *Neka se jebu* divne ženice. *Neka se jebu* one što se zadovolje samo jednim čovekom. *Neka se jebu* one koje su zadovoljne.

Dok je psovala u sebi, kada je tišina postala toliko teška da više nije mogla da se odupre čekanju, vrata sobička su se otvorila bez prethodnog kucanja doktorke.

Nakon što je zatvorila vrata za sobom, približila se krevetu stiskajući na grudima jednu fasciklu. Izvukla je prvi list papira i pružila joj ga. „Imamo rezultate ispitivanja“, naglasila je.

Serena preuze parče papira razmećući se samopouzdanjem, ali joj je ruka drhtala. Tada je pročitala. Čuđenje. Svaka pretpostavka, svako nagađanje ispostavilo se pogrešno. „Da li ste potpuno sigurni u ovo?“, upitala je, sa novim strahom u glasu.

Doktorka ju je posmatrala kao da gleda nekoga ko je upravo bogohulio u crkvi. „Da“, ponovila je, iznenađena ali i potajno zabavljena.

Serena instinktivno privuče ruke ka krilu, ali bez hrabrosti da spusti pogled na izvajane trbušnjake koji su trenutno bili sakriveni ispod smešne spavaćice sa cvetićima.

Doktorka se osetila obaveznom da doda jedan detalj kako bi bolje razjasnila. „Ponekad se dešava da nema očiglednih znakova pre četvrtog meseca.“

2.

Dok se vraćala u svoju kancelariju u gornji grad, dok je donji grad promicao kroz prozor taksija, Serena je ponovo razmišljala o nadrealnom dijalogu koji je vodila sa doktorkom nakon što joj je saopštila vest da je trudna.

„I šta onda možemo da uradimo?“, odmah je upitala, aludirajući ovom množinom na činjenicu da neće prihvatiti odgovor koji ne uključuje rešenje. Ton pitanja je sadržavao prikrivenu pretnju, skoro kao da je verovala da je doktorka potpuno umešana u ono što se dešava i to samo zbog činjenice da ju je ona obavestila o svemu.

Možda zbog toga što je primetila paniku u Sereninom pogledu, druga se popustljivo nasmešila. „Zakonski, osim ako ne postoji konkretna opasnost za psihičko ili fizičko zdravlje majke, ne može se izvesti voljni prekid trudnoće nakon devedeset gestacijskih dana, što odgovara periodu od dvanaest nedelja i šest dana.“

„Dobro, malopre ste rekli da još uvek nisam u četvrtom mesecu“, odgovorila je ona, puna nade.

Doktorkin osmeh je ustupio mesto sažaljivom izrazu. „Par nedelja ste prekoračili zakonski termin."

Tačno onaj period loše probave, izračunala je Serena spuštajući malo prozor na taksiju. Maleno biće koje je plivalo unutar nje, možda sluteći kakva će biti njena reakcija kada čuje vest, ostalo je šćućureno u tišini koliko je bilo potrebno da pređe zakonski prag. Kada je konačno bilo na sigurnom, odlučilo je da obelodani sopstveno prisustvo na razarajući način. Poznaje me dobro, a poznaje i osnove prava, reče sebi, misleći da je pripisivanje svega slučajnosti previše reduktivno za njegovu proniclji-vost. Dokaz njegovog rasuđivanja bilo je i to što su, nakon što joj je ovog popodneva saopšteno da je trudna, njene mučnine iznenada nestale.

Fetus više nije imao potrebe da bude primećen.

Oteo joj se čak i jedan osmeh. Ali ga je smesta povukla. Nije imala nameru da se zbližava sa idejom da ima još jedno ljudsko biće u svom stomaku.

Čudno, još se nije zapitala kako je dospela u ovu situaciju.

Pre svega: kada se to desilo? Trebalo je da pita doktorku, ali je Serenu obuzela strepnja da se što pre izmigolji iz spavaćice sa cvetićima i napusti kliniku.

„Idite kod vašeg ginekologa da vas prati", bila je poslednja preporuka lekara dok je prelazila prag aseptične sobice u potrazi za svlačionicom sa garderobom. Njen ginekolog je bio poslednja osoba kojoj bi trebalo da se obrati, s obzirom na to da spirala koja je trebalo da je čuva od sličnih nevolja nije funkcionisala. Kao da to nije bilo dovoljno, progesteron iz kontraceptivnog sredstva je u svakom slučaju učinio da joj izostane menstruacija, lišavajući je dragocenog zvona za uzbunu.

Zatrudnela je na prelazu januara i februara, reče sebi, rešavajući sama vremensku enigmu. Nakon toga, bilo je moguće odgovoriti na drugo pitanje koje je padalo na pamet. „Gde" se to desilo je bilo jednostavno: na Baliju, tokom jednonedeljnog odmora sa četiri prijateljice u *Bulgarijevom* rizortu. Nimalo se nisu štedele tokom tih sedam dana, provodeći vreme između plaže, žurki i žurki na plaži.

Ustanovljeno je gde i kada, ostalo je samo sa „kim". Komplikovanija dilema. Borila se da ga ne naziva „ocem", jer bi onda to značilo da sebe imenuje kao „majku".

Jedan od odgovornih mogao je da bude surfer sa plaže Pandava. Duga kosa, plave oči. Njegova jedina garderoba bili su pareo obmotan oko struka i koralna ogrlica. Široka ramena i trbušnjaci da odlepiš. Istetovirani zmaj na desnom listu.

Primetila ga je pored velike logorske vatre, dok je sunce zalazilo.

I on je nju gledao. Uzajamno su se malo gutali pogledima, a zatim, dok je orkestar bio zauzet teranjem prisutnih da zaigraju uz neku mističnu melodiju, njih dvoje su se odvojili od malog plemena i našli se u šetnji po obali držeći se za ruke i ne progovarajući ni reč. Kada su shvatili da su dovoljno daleko od ritma bubnjeva i ksilofona, položio ju je na pesak i, pod zaklonom zvezdane noći skinuo joj je belu lanenu haljinu, odvezujući pareo sa kukova, i prekrio je svojim telom. Serena se još uvek sećala toplote njegovog preplanulog tela, ukusa soli na njegovoj koži pomešanog sa mirisom šume. Prepustila mu je inicijativu, a on joj je radio sve što mu je odgovaralo. Kada je bila zadovoljena, ustala je i bez ijedne reči sama se vratila na zabavu.

Nije imala potrebe čak ni za njegovim imenom.

Ili je to možda bio onaj norveški plavušan koji je nosio smešnu košulju sa zlatnim orhidejama. Sa njim je bilo drugačije, jer su, pre odnosa, nešto malo i čavrljali. Upoznali su se u baru u Benoa beju. Sećala se da se lažno predstavila, a verovatno je i on uradio isto, jer je na početku večeri rekao da se zove Kevin, da bi posle postao Karl. Nije bilo razloga da budu iskreni jer su oboje znali da se, nakon ove večeri, više nikada neće videti.

Seks je trebalo da postane uspomena za dugo sećanje, nešto o čemu će fantazirati i čime će se tešiti kada stigne jesen života.

Da iskoriste alkohol kao izgovor, pili su *arak* pomešan sa voćnim sokom. On je brbljao nešto o poslu informatičara i startap kompaniji upravo prodatoj za nekoliko miliona. Ona se pretvarala da je zainteresovana, a zatim, kad se osetila dovoljno nesputanom, uzela mu je ruku i zavukla je među noge.

Soba u obližnjem hotelu. Svetlost i buka ulice koji su se probijali kroz prozorske kapke od bambusa. Na plafonu lopatice ventilatora koje su se lenjo okretale, mešajući topao vazduh sa mirisima začina i hrane raznog porekla i izduvnih gasova automobila u prolazu.

U zoru su jedno drugom rekli zbogom bez žaljenja.

Treći sa njene liste odmora na Baliju bio je pedesetogodišnjak kojeg je upoznala dan pre povratka u Milano. Čovek je boravio u istom rizortu. Bio je tamo sam. Nikakva žena ili verenica, nijedan prijatelj. Elegantni maniri i nejasno orijentalni izgled, rekao je da se zove Neal – ništa više. Bio je trgovac plemenitim metalima koji je došao da isporuči poseban nakit jednom važnom klijentu. Zatim je Neal odlučio da se prepusti jednom kratkom odmoru. Besprekorno je pričao engleski i francuski, ali nije se moglo naslutiti njegovo poreklo. Upoznali su se tokom dana, na plaži. Ležali su na susednim ležaljkama. Nije mogla da se seti kako je krenuo razgovor, samo da su skoro odmah započeli da pričaju o neobičnoj slučajnosti da se među zaposlenim personalom u rizortu stalno provlače ista imena, nezavisno od činjenice da li se radi o muškarcima ili ženama. Neal joj je ljubazno objasnio da na Baliju deca dobijaju imena na osnovu redosleda rođenja. Prvorođeni su se zvali Vajan, drugorođeni Made, trećerođeni Nioman, četvrti Ketut. A ako je neka porodica imala više od četvoro dece, krug je ponovo počinjao uz dodavanje drugog imena: Balik, što znači „drugi". Znači Vajan Balik je bio „drugi ili druga Vajan". I tako, redom, postojali su takođe i „drugi ili druga Made", Nioman Balik ili Ketut Balik.

Serena se osećala neprijatno u ulozi tipične turistkinje koja ne zna ništa ili vrlo malo o kulturi zemlje čiji je gost. On ju je odmah oslobodio postiđenosti skrenuvši temu na knjige koje je čitala: Serena je ponela na plažu roman Martina Ejmisa i još jedan od Falačijeve, i kao što je obično i radila, prelazila je sa jednog na drugi zavisno od toga kako je bila raspoložena. Neal je rekao da mu ta navika deluje simpatično. Proveli su zajedno čitavo popodne, deleći među sobom čitalačka interesovanja i muzički ukus. Tokom seksualnog čina bio je pažljiv i promišljen, što su osobine prilično retke među muškarcima koje je Serena do tada susretala. Oprostio se kao pravi džentlmen. Da bi izbegli posramljene poglede, te večeri se nije pojavio na zajedničkoj večeri. Ali, na dan odlaska, na recepciji rizorta neko je za nju ostavio knjigu Džilijen Flin.

Sada, zatvorena u taksiju, blokirana usred milanskog saobraćaja, Serena nije mogla a da se ne zapita da li je stvarno on bio taj kojeg je

izabrala sudbina. Da li bi činjenica da su, čim su se upoznali, odmah pričali o imenima i deci mogla da predstavlja znak?

Lepota odmora krije se u tome što možemo da ih ostavimo za sobom da bismo isplanirali sledeće. Sve u svemu, Serena je naslućivala da će od ovog trenutka njen koncept putovanja biti zauvek promenjen. Sledeće putovanje iz zadovoljstva biće uslovljeno sećanjem na ovo iskustvo.

Prešla je još jednom u mislima profile ova tri polustranca koji su ušli i izašli iz njenog života brzinom jedne dobre jebačine. Jedan od njih nikada neće saznati da je otac tajnog gosta njene materice. Nastaviće da živi svoj život bez ikakve slutnje ili brige, blaženo nesvestan. I jednog dana će umreti bez trunke griže savesti.

Da je morala da odluči kome će od dotične trojice pripasti ta čast, Serena ne bi znala da odabere. Ko su zaista bili surfer sa plavim očima, norveški plavušan ili džentlmen Neal sa orijentalnim crtama, za nju baš i nije bilo bitno. Jer pulsirajuća tajna sakrivena u njenom krilu nije bila nimalo željena.

Mogla bi to da otkrije po izgledu novorođenčeta. Ali Serena je već odlučila da se to neće desiti.

S obzirom na to da je trudnoća već u naprednom stadijumu i da abortus nije rešenje, držala se razgovora koji je imala sa doktorkom.

„Kada izgurate termin, možete da ga date na usvajanje. Sigurno ne biste bili prvi, mnogo je učestalije nego što pretpostavljate. Sve se odvija u apsolutnoj anonimnosti. Novorođenče zbrinjava socijalna služba direktno iz porođajne sale. Niste u obavezi ni da ga vidite."

3.

Pošto je bila navikla da uvek isplanira i najmanji aspekt svog života, Serena je odlučila da se i sa trudnoćom suoči na sličan način. Kruta organizacija bila je najefikasniji način da se izbegnu nepredviđeni događaji i, pre svega, emocionalna uključenost. Da bi se distancirala, morala je da ono što joj se dešava smatra operacijom koju treba dovesti do kraja.

Dvadeset pet nedelja. Trebalo je istrpeti samo dvadeset pet nedelja. Zatim će se sve rešiti samo od sebe.